

LA SPEGULO

La danso-studio havas olda spegulo alonge la muro. Omna lernanti dansas avan ol, ma nulu regardas ol. Nur me regardas ol.

Pos la leciono, kande la studio esas vakua, me dansas la kombino sole. Me finas. La spegulo finas un instante pose.

Un instante. Nulu vidas ol. Me vidas ol.

La sequanta dio me haltas meze di la kombino. Mea ombro ne haltas. Ol dansas la fino sola, an la muro. La danso existas sen me.

Me facas la pazo erore, intence. La spegulo facas ol juste. Ol ne montras me. Ol montras la danso.

Me demandas a la docistino: "Qua kreis ica kombino?"

El ridas. "Ol sempre esis hike."

Me trovas la olda fotografuro an la muro: la muliero qua posedis la studio ante ke me existis. La sama kombino. La sama pazi.

El dansis hike dum yari. La spegulo memoras el. Ol ne montras mea futuro. Ol memoras la pasinto di la muliero. Me dansis elua pazi, e me ne savis.

Ta nokto mea gambi praktikas la kombino sen me. Mea korpo parolas per voco qua ne esas mea. Mea kordio pulsas. Me fremisas.

Morgo me ne dansas la kombino. Me kreas un pazo quan me ne lernis de nulu. La spegulo montras nulo. Ol savas nur to quon ol vidis.

Ol povas sequar. Ol ne povas duktar.

La docistino skribas mea pazo. "Quale ol nomesas?"

"Me ne savas ankore. Morgo me kreas altra."

La spegulo lernos mea pazo. Bone. Morgo ol esos un pazo dop me.

Emma Iland